

Eliška Plotnářková 9.A

Noc u rybníka

Jmenuji se Líza.
Je mi šestnáct let.
A tohle rozhodně není žádná repríza.
Chci jen s jedním klukem prolamovat led.

Jmenuji se Lucas.
Je mi sedmnáct let.
Teď na hlavu si asi ťukáš,
že s jednou holkou chci prolamovat led.

Je 1.zář,í,
měsíc na obloze září.
Je tu semnou Thomas,
dokonalosti úkaz.

Jedenáctá odbyla,
stydlivosti jsem ubyla.
V rybníku to jen žbluňká,
láska je v mých buňkách.

Thomas na blízkou mi je.
Až srdce rozbušilo mi se.
Vidím v jeho očích lesk,
vidím v nich lásky blesk.

Po půlnoci ticho jest,
Avšak mnoho láskyplných gest.
Led prolomen jest,
není to žádná lest.

„Thomasi miluji tě.“
Vypravila jsem.
On mi něžně odpověděl.
„Já tebe též.“

Je 2.října,
Pomalou se tu láska líhla.
Měsíc ve vodě se odráží,
srším celý kuráží.

„Jsi krásná.“
Řekl jsem.
„Děkuji.“
Řekla jen.

Je devět hodin,
viděl jsem auta našich rodin.

Utekli jsme pryč,
daleko od nich.

Sami v lese,
v rukou se mi Ela třese.
Má strach,
a bojí se.

Společně v objetí,
trochu mi to uletí.
Elu políbil jsem,
správnou věc udělal jsem.

Vyklubala se nám láska
Pevná jako trám.
S touhle holkou to nikdy nevzdám.

Malý chlapec

Roman Vyskočil

Podzim- listí padá, barvou nehýří,
malý chlapec uspán, v kočárku ležící,
tmou a hvězdou nebeskou se těší.

Jedna rodina v chaloupce,
sedí a děti počítá,
málo se jí zdá- jich má.
Srdce větší než skutečnost,
láska, jak vůně skořice,
line se domovem,
cukr zde život nesladí,
to smích je sladidlem.

Malý chlapec pláče, jeho krkavčí matka,
však v hospodě dál chlastá.
Neslyší pláč, neslyší volání synka,
zvolala matka „to asi jen vítr fouká“.

Nevšimla si žena,
že už není matka,
že synek si spokojeně brouká,
to z dětského domova se kouká.

Jedna rodina v chaloupce děti počítá,
málo se jí zdá, že jich má.
Máma praví, že ví,
jak srdce spraví,
„hle táto, nedaleko děcák stojí,
tam děti z okna smutně hledí.
Tam nevoní láska jak skořice,
tam sladký život je, však smích není sladidlem“.

Malý chlapec, najeden, teplem unaven,
však neklidně spí.
Vždyť smutný sen se mu zdá,
krkavčí matka chlastá si dál.
Listí dopadlo, barvy skončili maškarní bál.
K vládě se dostali sněhové vločky,
a tak pořád dál a dál,
malému chlapci se sen zdál.

Přišlo jaro a s ním nová vůně, barvy, nový sen.
V něm bytost kráčí sem a končí tento smutný sen.
Otevřel chlapec oči a zavolal „mamí“.
Mami slyší, otočí se a běží.
Světě div se! Ona slyší, ona běží!
Chlapec je oslepen, není to slunce jarní.
To úsměv matky zalil jeho tvář,

zkropil jej déšť polibků,
cítí ten žár,
jež vřelé matčino objetí jest.
Ten žár, jež ve snu ho pouze hřál.

Jedna rodina v chaloupce,
sedí a děti počítá,
dost jich má-se jí zdá.
A tak se usmívá!

A chlapec?
Poprvé v životě zažil jaro,
sám rozkvetl v zářivý květ
místo listí, rodina tu byla hned,
a chránila ten nádherný lidský květ.
Nadechl se z plných plic,
to láska zalila jeho cit,
jak vůně skořice line se domovem,
kde cukr nesladí život,
tam smích je sladidlem.

